

Zar nam njemački 'TAZ' mora napomenuti što se dogodilo u svibnju 1945.?!

Svibanjski su dani hrvatskog mitskog Gazimestana, Bleiburga, prošli. I ništa se nije promijenilo pod hrvatskom ideološkom kapom hadezeovskom, ali su se ovaj put i Židovski svjetski kongres i Vijeće Europe i mnogi europski mediji iščuđavali ne toliko sarajevskoj misi za žrtve ratnih zbivanja u kaosu završetka Drugog svjetskog rata, nego hrvatskom mazohističkom sentimentu prema kolaboracionističkom i pronacističkom, rasističkom i u biti veleizdajničkom režimu NDH

To su svi primijetili i naglasili. Potvrdilo se da je Bleiburg stavljen u epicentar hrvatske povijesti, kao njegova nulta točka iz koje se želi sve rezolutno objasniti, i ono što je bilo i ono što je došlo, poput tragedije Vukovara. Rat je trajao dulje, ne zbog partizana, nego jer se ustaše, četnici, belogardejci i ljotićevci, koji su zajedno bili na Bleiburgu, nisu željeli predati. Nitko ne spori bezumnost i brutalnost osvetničkog pohoda partizana na kraju rata protiv onih koji su ih četiri godine naganjali po šumama i gorama, ali se želi nametnuti slika o lošima koji su pobijedili dobre, o krivim Hrvatima koji su pobili prave Hrvate, o zločincima koji su likvidirali nevine, o izrodima koji su na pravdi Boga uništili "našu" državu. A kakva je bila ta "naša" država i tko su krivi, a tko pravi?

Stvara se narativ da je tih nekoliko dana "Bleiburga" zapravo hrvatska strana i sukus Drugog svjetskog rata i najtragičnija priča u povijesti hrvatskog naroda. No, najtragičnija i najcrnja priča hrvatske povijesti je sramotni zločinački, kriminalni i podanički režim NDH sa svojim sramnim sudjelovanjem u Holokaustu i pogromima nad Srbima te najepohalniji veleizdajnički potez, kada su ti "najveći" Hrvati prepustili Dalmaciju sa Splitom i otocima fašističkoj Italiji i to zato što su služnički to morali napraviti.

Rimskim ugovorima, svega mjesec dana nakon uspostave navodne države - najčišći hrvatski etnički teritorij, mjesto gdje je nastala hrvatska pismenost i kultura (možda baš zato) dali su onima koji su odmah počeli s dehrvatizacijom i ubijanjima Hrvata, na što su ustaše samo žmirkali! Ako nekome ne smetaju, koliko god to bilo jezovito i jadno, rasni zakoni i istrebljenje Židova, progoni i likvidacije Srba ili ubijanje Roma i "nepodobnih" Hrvata, kako im ne smetaju Rimski ugovori?! Ako ste Hrvati! Kako im, kao velikim suverenistima, predaja Dalmacije i Međimurja nisu odurni i veleizdajnički?! Kao da je Bleiburg pao s neba, kao da ničega nije bilo prije i ništa mu nije prethodilo. Bleiburška tragedija proizlazi iz najcrnje hrvatske povijesne tragedije: NDH i dolaska ustaša Ante Pavelića koji su se pleli u sjeni zlokobnih cijevi njemačkih okupatorskih tenkova. Sada, 75 godina nakon sramnog poraza, želi ih se predstaviti kao borce za Hrvatsku i protiv komunizma. Niti su borci za hrvatsku stvar (vidi - Dalmacija, Istra, Međimurje, Rijeka), niti se mogu vaditi na antikomunizam.

Za SAD i Britance ne možemo reći da su komunisti, ali su s komunistima (SSSR) rušili najgori režim u povijesti čovječanstva - nacizam. A ustaše su bili dio tog nakaradnog sustava i to je točka od koje treba krenuti, a ne da početak rasprave bude kraj ustaške države. Zašto Plenković i Jandroković zaboravljaju razloge zbog čega smo imali žrtve koje su pale za oslobođenje od nacizma i rasizma, ili su zaboravili da partizanskog otpora ne bi bilo bez nacističkog, četničkog i ustaškog terora i nasilja.

"Zato je vrlo delikatno kad govorimo o pomirenjima. Treba se pitati s kim ili čim se mirimo", kako je jednom rekao slovenski umjetnik Gal Kirn. Zar nam ovih dana njemački TAZ mora napomenuti da su "16. svibnja 1945. godine Britanci preostale razoružane ustaše i četnike počeli predavati partizanima - prema britanskim izvorima, do 31. svibnja - 12.196 Hrvata, 8263 Slovenca, 5480 Srba i 400 Crnogoraca. U Bleiburgu su partizanski sudovi po hitnom postupku osuđivali poznate ustaše i četnike na smrt i izvršavali presudu na licu mjesta".

Ponekad sve to mučno podsjeća na istovjetna objašnjenja i retoriku oko Oluje u Vučićevoj Srbiji gdje su ta tri dana kolovoza 1995. godine i traktorske kolone poraženih Srba jedino što se, po njima, dogodilo na ovim prostorima u kasnim 80-im i početkom u 90-ih. Kao da nije bilo Miloševića, balvana, četverogodišnjih bombardiranja hrvatskih gradova te progona i likvidacija Hrvata u fantomskoj Krajini. Tako i HDZ i ovdašnja suverenistička radikalna desnica cijeli Drugi svjetski rat želi svesti na par dana sparnog svibnja 1945. godine te time opravdati i izbrisati sve ono što se do tada događalo. Retorika Vučića i Vulina o Oluji ne razlikuje se puno od ovdašnjih povijesnih tumačenja Škore i Hasanbegovića o Bleiburgu koji su, dometnimo i to, Domovinski rat proveli na nekim drugim, ne ratnim, lokacijama. Tako ni Andrej Plenković, zbog zadovoljavanja radikalnog i uglavnom marginalnog biračkog tijela Miroslava Škore i vlastitog straha i loše savjesti, povodom Bleiburga nema hrabrosti identificirati NDH kao marionetsku nacističku kvislinšku tvorevinu, ni rasne zakone ni Rimske ugovore, ni to da je taj poglavnik, kad su partizani još bili daleko od Zagreba, šmugnuo pod okriljem noći ostavivši i "svoju" "državu" i "narod" i "vojsku" na milost i nemilost spašavajući samo sebe i kofere dragocjenosti kojima će kupiti svoj lagodan život u Argentini. I kolika je njegova krivnja i odgovornost za Bleiburg? Gdje je on bio tada?!

Naši političari iz vladajućeg HDZ-a, poput recimo Gordana Jandrokovića, kao opravdanje govore kako je svaka žrtva vrijedna spomena? Prvo - zar to zbilja misle? A ako tako misle, kada će Jandroković s cvijećem i svijećama do Varivoda, Grubora ili Koranskog mosta, gdje su bez suda pobijeni zarobljenici, starci i invalidi?! Ako svaka žrtva ima pravo na pijetet, zašto je onda odbio pokroviteljstvo Sabora za poginule u bitki na Sutjesci, gdje su uglavnom izginuli pripadnici partizanske hrvatske vojske. Isto tako, zašto HDZ i Plenković pristaju da se stvara znak jednakosti s Jasenovcem, kao srži i esencijom ustaškog zločina i režima, gdje su ubijani Židovi,

Srbi i Romi samo zato što su to bili, a na Bleiburgu nitko nije ubijen samo zato što je Hrvat, Srbin ili Slovenac. Drugo, nisu ustaše "hrvatska vojska", to su bili i partizani, kojih je konačno, sviđalo se to nekome ili ne, bilo uvijek više od ustaša!

Treba li nam se Europa iščuđavati, nama koji smo imali razmjerno najrazvijeniji antifašistički pokret u Europi (mislim i na Hrvate i hrvatske Srbe, jer su i jedni i drugi sudjelovali u antifašističkom otporu razmjerno više od udjela u stanovništvu), zbog čega je kasnije Tito imao snage i pravo Staljinu reći "NE" i izvući nas ispod kandži pod kojima je završila cijela istočna Europa.

Osim toga, ovakvim ponašanjem, koje više nije ni u Europi neprepoznato, zabijamo si tragikomične i banalne autogolove te dajemo na volje ljubiteljima i "rehabilitatorima" zločinaca i kolaboracionista Milana Nedića i Draže Mihailovića, s onu stranu Dunava, koji samo ponavljaju da nismo ništa drugo nego - ustaše, bili i ostali? Bojimo se vlastite pobjede. Vlastite povijesti. HDZ bi konačno trebao definirati i reći na koji se mi povijesno-politički kontinuitet nastavljamo i jer kao ni Bleiburg i Oluja, ni Hrvati sa svojom poviješću od stoljeća sedmog, nisu 1990. pali s neba, niti su došli s HDZ-om na ove prostore. Nešto nas je do tada određivalo. Nešto smo bili. Što to? Je li naše naslijeđe NDH? Primaju li HDZ, Hasanbegović, Brkić ili Škoro na sebe njihove zločine i izdaje? Što je i gdje smo bili od svibnja 1945. do 1991. godine? Kako smo živjeli i gdje? Jesmo li se školovali, radili, gradili, razvijali ili smo bili tiho u kazamatima? Što je bilo na grbu SR Hrvatske? Koja nam je bila himna i koje boje na zastavi? Kakav je obiteljski pedigre onih koji danas u NDH vide točku na koju se treba nasloniti? Koji su naši povijesni korijeni? Ustaški!? Ne, hvala lijepa.

(Jutarnji.hr)